

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 221/2569

ศาลจังหวัดสืคิ้ว ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองนครราชสีมา ศาลผู้รับความเห็น นาง จ. โจทก์ นาย บ. ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน จำเลย

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่เอกชนยื่นฟ้องเอกชนด้วยกันเป็นจำเลยที่ 1 และกรมที่ดิน เป็นจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 รู้ อยู่แล้วว่าที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) พินาทตั้งอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดงพญาเย็น แต่ปกปิดข้อเท็จจริงเพื่อหลอกลวงให้โจทก์หลงเชื่อว่าเป็นจำเลยที่ 1 มีสิทธิครอบครอง ที่ดินและที่ดินดังกล่าวสามารถเข้าครอบครองทำประโยชน์ได้ ทำให้โจทก์หลงเชื่อแสดงเจตนา ทำสัญญาจะซื้อขายและวางมัดจำกับจำเลยที่ 1 เพราะถูกกลฉ้อฉล นิติกรรมจึงตกเป็นโมฆียะ โจทก์ได้บอกล้างโมฆียะกรรมและขอให้จำเลยที่ 1 คืนเงินที่โจทก์วางมัดจำไว้ แต่จำเลยที่ 1 เพิกเฉย และจำเลยที่ 2 รู้อยู่แล้วว่าที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) พินาทอยู่ในเขต ป่าสงวนแห่งชาติและออกโดยมิชอบ แต่ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดโดยไม่เรียกคืน น.ส. 3 ก. ดังกล่าวมาเพื่อเพิกถอนตามมาตรา 61 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ใช้ น.ส. 3 ก. ดังกล่าวมาอ้างเพื่อหลอกลวงโจทก์ ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินคืนโจทก์พร้อมดอกเบี้ย หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระเงินคืนโจทก์ให้จำเลยที่ 2 ชำระ ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 ให้การและฟ้องแย้งว่า ที่ดินพินาทมิได้อยู่ในเขต ป่าสงวนแห่งชาติ และ น.ส. 3 ก. ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยที่ 1 มิได้ผิดสัญญา แต่โจทก์เป็น ฝ่ายผิดสัญญา ขอให้บังคับโจทก์ชดใช้เงินพร้อมดอกเบี้ย จำเลยที่ 2 ให้การว่า สัญญาจะซื้อขาย ระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 มิใช่การดำเนินการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเกี่ยวกับที่ดินที่ เจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ 2 จะต้องแจ้งให้คู่กรณีทราบถึงความไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนการ ผิดสัญญาเป็นกรณีที่คู่สัญญาต้องรับผิดชอบหาใช่เป็นกรณีละเลยหรือประมาทเลินเล่อของ เจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ 2 ไม่ น.ส. 3 ก. พินาทออกโดยชอบด้วยกฎหมายและไม่มีเหตุให้ต้อง เพิกถอน น.ส. 3 ก. จำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ ระหว่างพิจารณา ศาลจังหวัดสืคิ้วเห็นว่า คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลจังหวัดสืคิ้วเห็นว่า แม้คำฟ้องระหว่าง โจทก์กับจำเลยที่ 1 เป็นกรณีพิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชนด้วยกัน แต่การวินิจฉัยว่าสัญญาจะซื้อ จะขายระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 เป็นโมฆียะหรือไม่จะต้องพิจารณาให้ได้ความก่อนว่า การออก น.ส. 3 ก. เลขที่ 1599 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โจทก์ฟ้องว่า เจ้าพนักงานที่ดินในสังกัดจำเลยที่ 2 กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือ ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ล่าช้าเกินสมควร และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิด จากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกิน สมควร ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) และ (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี พิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลปกครอง นครราชสีมาเห็นว่า คำฟ้องในส่วนที่โจทก์เป็นเอกชนยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเอกชนด้วยกัน คดีมี ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยแต่เพียงว่า จำเลยที่ 1 ต้องคืนเงินมัดจำพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ตาม

คำฟ้อง หรือไม่ เพียงใด ข้อพิพาทระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ในส่วนนี้จึงเป็นข้อพิพาทในทางแพ่ง ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ส่วนคำฟ้องในส่วนที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 2 เป็น กรณีที่โจทก์ซึ่งเป็นเอกชนฟ้องกล่าวหาว่า เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครราชสีมา สาขาสี่คิ้ว ซึ่งเป็น เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 61 แห่ง ประมวลกฎหมายที่ดิน ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ข้อพิพาทในข้อหานี้จึงเป็นคดีพิพาท เกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลย ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ ศาลปกครอง คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า คดีนี้ในส่วนของจำเลย ที่ 1 เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจศาลยุติธรรมหรือศาลปกครอง เห็นว่า คดีในส่วนของจำเลยที่ 1 โจทก์เป็นเอกชนยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเอกชนด้วยกัน โดยอ้างว่า โจทก์ได้รับความเสียหายจาก การที่จำเลยที่ 1 ใช้กลฉ้อฉลหลอกลวงโจทก์ในการทำสัญญาด้วยการปกปิดข้อเท็จจริงซึ่งควรบอก ให้แจ้งเกี่ยวกับที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) พินาศที่ตั้งอยู่ในเขต ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าดงพญาเย็น ทำให้โจทก์หลงเชื่อแสดงเจตนาทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินและ วางเงินมัดจำกับจำเลยที่ 1 นิติกรรมจึงตกเป็นโมฆียะ โจทก์บอกล้างโมฆียกรรม และขอให้จำเลยที่ 1 คืนเงินที่โจทก์วางมัดจำไว้ แต่จำเลยที่ 1 เพิกเฉย ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินมัดจำคืนพร้อมดอกเบี้ย จึงเป็นกรณีเอกชนฟ้องเอกชนด้วยกัน เรียกค่าเสียหายอันสืบ เนื่องจากการทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินเพราะถูกกลฉ้อฉล คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า สัญญาจะซื้อจะขายที่ดินระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 เป็นโมฆียะหรือไม่ และจำเลยที่ 1 ต้องชำระ ค่าเสียหายซึ่งเป็นเงินมัดจำที่โจทก์ได้วางไว้ตามสัญญาจะซื้อจะขายพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ตาม คำฟ้องหรือไม่ เพียงใด ข้อพิพาทระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ในส่วนนี้จึงเป็นข้อพิพาทในทางแพ่ง ที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี . ไม่มี . ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://www.thaideka.online/deka/221/2569>